

finder det yndigt, at Ungdomstiden saaledes spildes, hvis I vil undgaa den vanærende Risiko af Troppernes Udsvævelser i Felten. At give Mænds lastefulde Optræden Skylden her er, som overalt i sociale Spørgsmaal, ikke alene at anklage Mændene men ogsaa deres Ægtefæller. Naar én Tradition fortsætter sig fra Fader til Søn, er det fordi, Modernen samtykker deri. Man kan ganske vist sige, hvis Talen er om Love, at Mændene alene har skrevet Lovene, men man maa tilføje, at Kvinderne har ladet dem gøre det. Men her drejer det sig om Sæder og ikke om Love, og dersom Kvinderne virkelig havde villet og endnu vilde, at Mændene skulde vise Ærbødighed mod Kvinder, alle Kvinder, og mod sig selv, — saa vilde denne Ærbødighed allerede være en Kendsgerning eller med det første blive det.

Meh selv under disse alvorlige Forhold, hvor Kvinder i saa stort Antal har aabenbaret de mest op-højede og værdifulde Egenskaber, maa de dog hver Dag finde sig i at blive tilstænkede af den traditionelle Kynde-foragt.

En af de indiske Høvdinger, som nylig gik i Land i Frankrig, og som var en sædelig Mand, svor paa, at han ikke vilde gaa ind i et af de store Magasiner, fordi et Hus, hvor saa mange Kvinder var samlede, ikke kunde være et anstændigt Sted. Og vore parisiske Myndigheder har udvist en lignende Tænkemaade, idet de har forbudt Militærbiler i Municipalraadernes Tjeneste at medføre Kvinder.

Det er efter Ordre af Generalen eller Præfekten eller, jeg véd ikke hvem.

En Kvinde i et Militærautomobil er et upassende Syn, det er noget af en Skandale, som man ikke tør byde Publikum.

Man siger, at der er blevet be-

gaaet Misbrug, at virkelig letlevende Damer, foregivne Militær-sygeplejersker eller andre, har kompromitteret Militærbilerne ved at lade dem holde i uforholdsmæssig lang Tid foran Konditorierne, — men hvis saa er, forbyd da Chaufførerne at holde foran Konditorier, men forlang ikke, at de flittige Arbejdersker indenfor saa mange Grene af national Interesse, skal gaa tilfods og udsætte sig for Ubehageligheder af Chefen paa Grund af den formindskede Fart.

Jeg beundrede nylig paa Gaden en lille, spinkel ung Pige med det Røde Kors' Slør, omgivet og fulgt af 7—8 Soldater i udmærket Orden. Det var en Sygeplejerske, som lod sine Rekonvalescenter se sig om i Paris. En Kvinde, som ledsager Soldater, det er passende, men en Kvinde, som ledsages af en Soldat, det er upassende. — Ser I Forskellen? — Jeg ser den meget vel.

Det er den gamle Historie: Saa længe en Kvinde udfører en tjenendes Gerning, er alt hende til-ladt, men hun maa blot ikke give det Udseende af, at hun fører Kommandoen.

Det er da ogsaa i Pressen og uden Tvivl ogsaa andre Steder den almindelige Mening, at Kri-gen har lagt en Tøjle paa Kvindernes sociale Ærgerrighed og ført dem tilbage til deres oprindelige Bestemmelse som Nyttegenstande — man vover dog endnu ikke at tilføje: Fornøjelsesgenstande.

En Reformering af de mandlige Sæder vil først finde Sted den Dag, hvor Kvinderne har lært Mændene at betragte Kvinder som Mennesker af lige saa højt Værd som Mænd. Lige til da maa de sammen med Mændene bære Ansvaret for de Forbrydelser, som Mændene begaar imod Kvinderne. *Jane Misme.*

(„La Francaise“, Paris“).

Indgivet Andragende.

—o—

Paa Foranledning af det af D. K.s Fællesstyrelse nedsatte Udvalg ang. Oprettelse af Statsseminarier for Kvinder har Fællesstyrelsen den 4. Februar 1915 indgivet nedenstaaende Andragende:

Til Kultusministeriet!

Dansk Kvindesamfund ansøger ærbødigt det høje Ministerium om, at der i den Kommission, som Ministeriet antagelig vil nedsætte til at gøre Udkast til Revision af Loven om Seminarieundervisningen, maa blive indvalgt én eller flere Kvinder.

Dansk Kvindesamfund ansøger om, at der i den paatænkte nye Seminarielov maa fremkomme Forslag om Oprettelse af Statsseminarier for Kvinder, ledet af Kvinder som Forstandere, eller, at Oprettelsen af saadanne Seminarier maa blive fremmet ved særligt Lovforslag.

Oprettelsen af Statsseminariet for Kvinder turde være en Retfærdighedshandling, som ikke bør lade vente længe paa sig.

Saa længe Kvinderne er udelukkende henvist til private Seminarier, er deres Undervisning betydelig kostbarere end Mændenes. Ikke blot udelukkes derved en Del Kvinder, især af Bondestanden, som vilde være vel egnede til Lærergerningen, men de i pekuniær Henseender mindre velstillede paadrager sig i deres Seminarietid en Gæld, som tynger dem betydeligt, og som nøder dem til at tage Pladser i Købstæder, selv om de ellers vilde foretrække Embeder paa Landet. Utvivlsomt vilde Oprettelsen af Statsseminarier for Kvinder bidrage til at afhjælpe det iøjnefaldende Misforhold, at Landsbyskolerne i saa ringe Grad er forsynet med Lærere, og at der paa Grund deraf kun i saa ringe Omfang kan gives Undervisning i Haandgerning og Husgerning.